

haab mod Syd har genoptaget deres tidligere Rejser; der er allerede sket en eskimoisk Besættelse af den gamle Boplads Igdsolourssuk, omtrent 300 km SSV. for Angmagssalik, altsaa dér, hvor fremmede skulde kunne nedsætte sig, og en Del af de hundrede Eskimoer, som udvandrede dertil, paatænkte i Fjor Sommer at anlægge Depoter endnu sydligere for nu i Aar at tage disse nye Bopladser i Besiddelse — de er søgt til de gamle kendte Fangststeder, bort fra Stationens Herligheder. Endnu værre vil det blive for Angmagssalikerne, hvis der bliver anlagt Fangststationer mellem Scoresbysund og Angmagssalik, fordi de Fangststyr, Angmagssalikerne skal leve af, kommer fra disse Egne. Det er derfor et mod Eskimoerne rettet Skridt, hvis man fra dansk Side giver Tilladelse til saadanne Fangststationers Oprettelse. Vore delegerede har ikke vidst Besked med disse Forhold, de har ikke fundet det Umagen værd eller ikke tænkt paa at sætte sig i Forbindelse med grønlandskyndige Folk, lige saa lidt som de har konsuleret eller haft Føling med folkeretskyndige. Derimod kan de norske delegerede med Rette gøre sig til af, at de hele Tiden har staaet i Forbindelse med norske folkeretskyndige og med Folk, som af egen Erfaring kendte Besejlingsforholdene. Hvilken Modsætning! Imidlertid, det er menneskeligt at fejle, og heldigvis har de fire danske delegerede jo ikke bundet og ikke kunnet binde Staten; vi staaer i dette Øjeblik eller bør i dette Øjeblik staa ganske frit.

Nogle har ment, at Overenskomsten dog indeholder een god Bestemmelse, nemlig første Stykke af Artikel 3, hvori det hedder: „Jagt, Fangst og Fiskeri maa ikke drives paa hensynsløs Maade, saaledes at der kan opstaa Fare for Udryddelse af sjældne eller nyttige Dyrearter, saasom Moskusoksen og Ederfuglen.“ Og det tilføjes i et i sproglig Henseende mindre godt affattet 2det Stykke, at Parterne — altsaa Danmark og Norge — er enige om, „saafremt indvundne Erfaringer gør det ønskeligt, at der i hvert af Landene indføres Bestemmelser, saasom Forbud mod Indførsel af Jagt- og Fangstudbytte, for derved at hindre Udryddelse af sjældne eller nyttige Dyrearter eller for at bevare eller genoprette Bestanden af saadanne . . . til den Tid at optage Forhandling, for at opnaa ensartede Bestemmelser i saa Henseende.“ Ja, det vilde ganske vist være meget heldigt, om der ikke fandt den Rovdrift Sted, som nu finder Sted — det er nævnt af den ærede Ordfører for Venstre, og heller ikke

Fridtjof Nansen har jo kunnet lade være med at bruge samme Betegnelse for denne Fangst. Men man maa rigtignok være overmaade skikkelig og nøjsom, naar man vil slaa sig til Ro med, at der paa Papiret staaer, at der ikke maa drives hensynsløs Jagt, Fangst og Fiskeri. Hvem skal træffe Afgørelse her, hvis Afgørelse overhovedet kan træffes? Man kan f. Eks. ikke sidde i Kristiania og styre disse Ting. I hvilken Grad Fiskeriet bliver hensynsløst, beror jo ganske paa, hvor stort et Antal Fartøjer der gaar ud paa Togt, hvor store de er, og hvad det enkelte Fartøj bringer med hjem. Hvad det enkelte Fartøjs Mænd udfører, er jo ikke hensynsløst, men det samlede Udbytte kan derfor godt blive til Rovdrift, til hensynsløs Færd. Nej, denne Bestemmelse yder sandelig ingen effektiv Garanti. Ved Overenskomsten gør man det muligt for de norske Sælfangere, som ligger paa Lur ude paa Havet efter de Sæler, der følger med Strømmen ned langs Østkysten og atter op langs Vestkysten, i betydelig Grad at forøge deres Fangst, idet de kan søge ind til Land og oplagre Spæk- ket dér. Overenskomsten tager altsaa Føden fra Østgrønland saavel som fra Julianehaab.

Den ærede Ordfører for Venstre maa undskylde, at jeg ikke kan erkende, at det kan regnes for en Indrømmelse fra Norges Side, at Danmark, som har Højhedsretten i Grønland, faar Lov til at anlægge en eskimoisk Koloni ved Scoresbysund. Man skal jo dog endnu ikke have fremmedes Indrømmelse til at foretage noget dér, hvor man har Højhedsretten. Man maa være meget beskeden, naar man anfører noget saadant.

Artikel 7 i Overenskomsten er højst besynderlig, og hvis der ikke ligger en eller anden Snedighed skjult deri, er den fuldstændig overflødig. Der staaer: „Parterne forbeholder sig efter fælles Aftale at indføre Forandringer i og Tilføjelser til denne Overenskomst.“ En Part kan overfor en anden Part forbeholde sig noget i visse Tilfælde, men to Parter — naar der ikke er flere Parter — kan virkelig ikke overfor hinanden forbeholde sig at gøre noget i Fællesskab, som de bliver enige om. Det er indlysende, at naar to Lande bliver enige om noget, kan de altid lave en Overenskomst derom — det behøver man virkelig ikke en Artikel til i en Overenskomst. Ubegribeligt, at den er kommet med!

Overenskomsten er en Forrykkelse af det statsretlige Forhold og vil være en Ulykke for Grønlanderne, som dog har Førsteretten til Landet. Ingen Magter kan